

Avaruudessa läpi eetterin, väliaineen, kiisi signaali kaukaa Arcturuksesta kohti Linnunrataa ja Maa-planeettaa. Astraaliyhteys, ajatus, kaukopuhelu sinkoutui läpi aikojen ja paikkojen. Läpi tähtisumujen, kehtojen, joissa tähdet kypsyivät kosmisissa keittopadoissaan poristen ja kohisten. Ohi planeettojen ja planetoidien, avaruuden kiertolaisten ja pyrstötähtien, pyyhälsi galaktinen tietoisuus. Tietoisuus, joka päätyi läpi Martti Koppelbergin otsaluun ja syvälle aivokorteksiin. Martti oli juonut kirkasta viinaa jo päiviä, kenties viikkoja, nukkumatta juurikaan, mikä oli otollisin hetki avaruuden viestin vastaanottamiseen. Koppelbergin aivokotelon resonanssi saavutti optimitaajuutensa ja hänen verkkokalvoilleen piirtyi matemaattisten kaavojen monisäikeinen hämähäkinseitti, jonka Martti kokeneena ydinvoimalainsinöörinä ymmärsi jonkinlaisen kojeen rakennuskaavioksi. Kuvan uhkaavasti alettua Martin päänupissa samentua ja hälvetä, tempaisi insinööri reilun kulauksen työpöydällään olevasta perinteikkäästä suomalaisesta viljatuotteesta ja johan kuva päässä sai jälleen selkeitä linjoja. Hän hoiperteli suunnittelupöytänsä ääreen ja silmät puoliummessa alkoi työstää kaavioita laitteesta, joka tulisi mullistamaan hänen elämänsä lopullisesti. Kaavio oli pitkä ja kaunis tavalla, jota vain fyysikot ja matemaatikot ymmärtävät. Tieteen, filosofian ja alkoholismin taideteos, yhtälö, joka jatkui jatkumistaan. Koppelberg työskenteli väsymättä tuntikausia, keskeyttäen työnsä ainoastaan ryypyn ottamiseen mentaalikuvan heiketessä. Kului pullo loppuun ja avautui toinen, kolmaskin. Mies oli tottunut maksansa voitelemiseen eikä näin ollen tehnyt tiukkaakaan kiskoa ryppyä toisensa jälkeen raakaa viinaa. Kuola pärskyi, kun mies nauroi ja joi ja piirsi uskomattomia kaavojaan paperille tietäen, että kyseinen visio oli jotain mitä tiedeyhteisö ei ollut eikä tulisi näkemään tämän jälkeenkään pitkiin aikoihin. Kyseessä olisi sen luokan läpimurto, ettei Einstein, Hawking eikä Oppenheimer tulisi yltämään samalle viivalle Koppelbergin saavutusten kanssa historiankirjojen havisevilla lehtisillä. Lopulta lopen uupuneen tiedemiehen vei unen suloinen unohdus ja mies nukahti kesken lausekkeen työnsä ääreen. Martti Koppelberg nukkui hymyillen ja näki ihmeellisiä tiedemiehen uniaan. - Herätessään vaimonsa Irman kaakattavaan ääneen, havaitsi Martti Koppelberg ensimmäisenä kosmisen eetterin virtauksen äänen kaikonneen keskushermostostaan, jossa se hänen työskennellessään oli virrannut ja kihissyt, sormenpäistä lähes kipunoinut, tuo universumin ikuisen virran manifestoituma. Oli Martille täysin selvää nyt, että Kosmoksen Ääni oli hänen edellisiltaisen, erityisen vastaanottavaisen ja herkän tilansa vokalisoitunut ilmennys. -...helvetti sinun takiasi tämä kämppä haisee juoponkuselta ja oksennukselta, ja mitä siellä tehtaallakin taas ajatellaan, herra kun on kolmatta viikkoa töistä poissa, kyllä ne pekkaspäivät ja sairaspäivät ja lomapäivät ja taivas tietää mitkä- päivät alkavat olla loppu, samaten kuten on tehtaanjohtaja Makkosenkin kärsivällisyys, puhumattakaan minun... Vaimo tuntui kaakattavan ikuisuudelta tuntuvan ajan ja eikä sille loppua näkynyt ennen kuin Martti päättäväisenä tieteen miehenä otti vakain käsin pullon kaulasta kiinni ja kietaisi huiviinsa kolmanneksen pullon sädehtivän kirkkaasta nesteestä. Nesteestä, joka toi jälleen Koppelbergin jäseniin ja etenkin aivoihin uutta virtaa ja voimaa jatkaa arvokasta työtään, joka oli edellisiltana viimein kristallisoitunut hänen päässään hohtavaksi intergalaktiseksi majakaksi. Koppelberg ei voinut antaa vaimojen ja tehtaanjohtajien ja joutavien arkipäiväisyyksien vaikuttaa hänen tarmokkaisiin ponnisteluihinsa. Vuosikausien ajatustyö, ryypääminen ja insinöörintoimen jatkuva työstö ja ammattitaidon hiominen huippuunsa oli johtanut Martin tähän pisteeseen, sille suurelle kynnykselle, joka erottaa tavanomaiset ihmiset historian suurmiehistä. -Irma-rakas, voisitko ystävällisesti poistua ja sulkea oven perässäsi, minulla on sangen arkaluontoista ja arvokasta työtä tehtävänäni, eikä aikaa ole hukattavaksi hetkeäkään. Jokainen sekunti voi olla viimeinen, eikä minulla ole vielä työni koko kuva hahmottunut laisinkaan, totesi Martti kohteliaasti ja otti jälleen pitkän huikan

pullostaan. Irman kasvoilla ollut ilme oli täynnä hämmästyystä miehen sanojen selkeyden ja absurdiuden vuoksi. Eihän täällä mitään töitä oltu ainakaan tehty. Ryypätty vain ja huudeltu yön pimeinä tunteina rasvaisia solvauksia maailmalle ja ilmeisesti näkymättömille keskustelukumppaneille. Mitä lie sekopäisiä juoppohullun harhoja. -Mitä työtä?? Et sinä missään töissä ole käynyt! Irma huusi jo kasvot punaisina kuin hellankoukut. -Hoitoon sinä joutaisit, tai ehkä olisikin parempi, että joisit itsesi hautaan, eipähän tarvitsisi pikku-Jorin nähdä isäänsä tuossa kunnossa! Voi miksi en isääni uskonut, kun hän sinua hulttioksi puhutteli eläessään! Martti työnsi vaimoaan alaselästä hellästi ja katseli, kuinka hänen silmistään alkeishiukkaset sinkoilivat, tanssivat pieniä pyörteitä ja piruetteja tehden ilmassa. Hän ei enää kuullut Irman huutoa ja solvauksia, hänellä oli jo mielessään, kuinka pääsisi jatkamaan työtään mikä aamuyöstä oli kesken jäänyt. Tarmokkaasti työhön tarttuen tempaisi Martti uuden pullon auki ja näin tehdessään laittoi liikkeelle edistyneemmät sielusarjat ja rukoili mielessään vanhoja ja uusia jumalia että saisi uudelleen kiinni planetaarisesta viestiketjusta, joka oli hänelle kosmista tietoa syöttänyt avaruuden äärirajoilta. Ja katso, kolmannen pullon tyhjettyä Martin kovalevylle alkoi virrata tähtitarhojen dataa kuin binäärikirjoitusta, katkeamattomana sarjana, lennokkaana informaatiotulvan hyökyaaltona. Martti tarttui äkkiä piirustusvälineisiinsä ja alkoi suoltaa tekstiä kirjoitettaville pinnoille kaksin käsin. Prosessit valuivat häneen ja hänestä ulos käsittämättömän vaivattomasti ja hänen syvästi känniset aivosynapsinsa säkenöivät kuin ilotulitteet uuden vuoden yönä. Lopulta kaava oli valmis ja hänelle ilmoitettiin lähetyksen tulevan Arcturukselta, kaukaisesta maailmasta, minne Martin olisi saavuttava tarkalleen viidentenätoista yönä tästä hetkestä lukien. Ennen ja jälkeen sen olisivat aikajatkumot väärissä uomissaan eikä interdimensionaalinen loikka tulisi onnistumaan. -Oi kiitos, jalo Arcturuksen väki, nöyrimmät kiitokseni tästä huomionosoituksesta, mutta miksi te juuri minut valitsitte kaikista maailman kansalaisista olemaan teidän välikätenne, ihmiskunnan ensikontakti ulkoavaruuden korkeamman älykkyyden ja kunnianarvoisan sivilisaationne kanssa, miksi se on tapahtuva minun kauttani? Kosmoksen Ääni vastasi Insinööri Koppelbergille voimakkaana jyllynä, mutta Martti aavisteli sen kuuluvan vain hänelle, hänen omien aivojensa spiraalikvartaaleissaan, syvällä cortex cerebrissään. (Koska sinä Martti, sinä väriset eetterissä oikein), kaikui vastaus toisista maailmoista, ylhäältä ja sen vastauksen kanssa Martti koki itsensä eheäksi. Martti värisi eetterissä oikein. - Irma Koppelberg oli neljissäkymmenissä oleva entinen pankkivirkailija, joka oli jäänyt kotiäidiksi nyt 12 vuotta täyttäneen Jori-pojan synnyttyä. Irma oli kodinhoidossaan erittäin tunnollinen ja oli tottunut siivoamaan heidän pienen omakotitalonsa viikoittain ja kerran kuussa viikkosiivousta tarkemmalla pieteetillä. Mutta nyt oli sunnuntain viikkosiivous jäänyt tekemättä kokonaisuudessaan kaksi kertaa ja näytti siltä, että kolmas sunnuntai olisi myöskin tuloillaan. Ja kolmas sunnuntai olisi kuukausisiivouksen päivä. Jos Martin työhuone jäisi siitäkin siivouksesta paitsi, tilanne olisi sanoinkuvaamattoman kauhea, suorastaan katastrofaalinen. Martti oli ollut lukkiutuneena huoneeseensa jo edellisviikon lauantaista, ja nyt oli keskiviikko. 12 päivää oli hänen miehensä ollut huoneessaan, yötä päivää kolistellen ja välillä karjahdellen ja nauraen ilostuneena. Ajoittain hän sadatteli tuimasti ja kirosi. Ja jälleen hetken kuluttua hän nauroi helisevästi hersyen. Mikä kumma oli Marttiin mennyt? Koskaan hän ei ollut lasiin sylkenyt, mutta oli hän aina työnsä hoitanut tehtaalla tunnollisesti ja huolehtinut perheestään ja ennen kaikkea henkilökohtaisesta hygieniastaan. Nyt mies oli aivan sekaisin ja vain joi ja joi. Ja rakensi jotain. Sitä, miten Martilla viinaa riitti tai missä hän kävi vessassa tai mitä söi, ei halunnut Irma edes ajatella. Irma oli soittanut tehtaallekin, johtaja Makkoselle, joka ei ollut juuri korvaansa lotkauttanut Irman vuodatukselle siivouksen laiminlyönnistä, mikä tuntui Irmasta täysin käsittämättömältä. Mutta sellaisia sikoja kaikki miehet olivat. Ei mitään käsitystä

siisteydestä eikä yleisestä järjestyksestä. Makkonen oli vain todennut, että noh, eiköhän Koppelbergillä vielä koita selväkin päivä, ja silloin hän tulee tehtaalle pyytelemään anteeksi ja nöyristelemään. Ajatus siitä tuntui Makkosta miellyttävän suuresti. Makkonen kohteliaasti toivotti Irmalle päivänjatkoja ja jaksamista, eiköhän se siitä. Irma löi luurin Makkosen korvaan. Ei ollut siitäkään miehestä mitään hyötyä. Irma käynnisti pölynimurin ja tuohduksissaan imuroidessaan mietti kuinka hän pakkaisi kimpsunsa ja kampsunsa ja lähtisi Jorin kanssa äitinsä luokse ja jättäisi Martin ainakin väliaikaisesti, mahdollisesti järjestely olisi lopullinen. - Martti asensi kuumeisesti ja huomattavassa humalassa debrijfillaatiovärähtelyntasaajaa kojeeseen, joka toi mieleen puhelinkopin, jonka Nikola Tesla olisi voinut rakentaa 1800-luvulla. Kopin katto oli kuparinen kupoli, jossa oli jonkinlainen ukkosenjohdin huipulla. Kopin sivustoilla oli käämit, joissa ajoittain kiersi ja välähteli sinisiä salamoita ja kuului vaimea rätinä. Martti käänsi virran pois ja sijoitti värähtelyntasaajan oikealle paikalleen, juuri siihen mihin Arcturuksen väki oli häntä neuvonut sen sijoittamaan. Värähtelyntasaaja oli olennainen osa kojetta, sillä se hillitsi solarpleksisen kvanttivuon voimakkuutta ja tasasi luonnollisia häiriöitä vuossa. Intergalaktinen matkustus oli muutenkin konstikasta, puhumattakaan kyseisen matkan luonteesta, joka suuntautui ei ainoastaan toiseen paikkaan, myös toiseen ulottuvuuteen ja aikaan. Dimensiomatkustus oli saavutettu maailmankaikkeuden vilkkaammissa ja kehittyneimmissä osissa jo aioneita sitten, mutta tässä kolkassa Linnunrata-nimistä galaksia, kaikki sellainen oli uutta ja varsin ihmeellistä. Myös oikean ajan paikannus toisi hankaluuksia, sillä kuten Arcturuslaiset Martille opettivat kosmisissa keskusteluissaan, aika ei ole lineaarista. Martin haaste ei ollut matkustaa ajassa eteen tai taakse vaan kyseessä olisi niin kutsuttu interdimensionaalinen diagonaaliaikamatka. Martin hädin tuskin kaksiulotteiset insinööriainiot eivät tällaista tilakäsitystä olisi ikinä pystyneet käsittelemäänkään, vaan siihen tarvittiin Arcturiaanien pikakurssi suoraan viidennen ulottuvuuden käsityskykyyn. Martin aivot nousivat astraalitasolle tukevasti liotettuina kirkkaassa viinassa, jättäen hänen maallisen kehonsa tärisemään holtittomasti delirium tremensiinsä. Martin astraaliaivot vilkuttivat imaginäärikädellään nytkähtelevälle lihakasalle, jota ihmisruumiiksi kutsuttiin ja hän liittyi viidennelle tasolle Arcturiaanioppaansa kanssa. Arcturiaanin ei tarvinnut käyttää suutaan keskusteluun, vaan pitkä ja eteerinen valo-olento hymyili Martille rauhoittavasti ja keskusteli tämän kanssa telepaattisesti. (Hei Martti, tuon sinulle multiversumin salat, kosmisen käsityksen ja oppaan ikuisen elämään. Mutta sinun täytyy tulla Arcturukseen. Se on tämän tiedon hinta. Kun aikamme on täysi, voit mielesi mukaan matkata dimensiosta toiseen, ajasta riippumatta, paikasta välittämättä. Otatko tiedon vastaan?) Kysyi Arcturiaani hymyillen kauniisti ja suurten mustien mantelinmuotoisten silmiensä ohuita luomia räpytellen. (Otan oi viisas Arcturiaani) Vastasivat Martin astraaliaivot. Arcturiaani ojensi pitkän kätensä, ja kädessään oli neljä pitkää ja sorjaa, valkoista sormea. Humanoidi kurkotti etusormellaan pieneen reikään Martin astraaliaivojen takaosassa, ja huokaisi mentaalihuokauksen sormen työntyessä aukkoon. Arcturiaani liikutti sormeaan hitaasti edestakaisin Martin astraaliaivojen takaosan tiukassa kaviteetissa hetken ajan ja sitten lopetti. Humanoidi laski kätensä sivulleen ja sanoi ajatuksensa voimalla: (Mene nyt Martti, vie tietoisuutesi takaisin kehoosi ja saata työsi päätökseen. Nyt sinulla on kaikki tieto mitä tarvitset matkaan Arcturukselle, me odotamme sinua.) Martin astraaliaivot vilkuttivat jälleen imaginäärikädellään humanoidille ja alkoivat palata kohti Maa-planeettaa. Humanoidin loitotessa, Martin aivot näkivät imaginäärisilmillään humanoidin vievän pitkän ja sorjan etusormensa sieraimilleen ja katoavan kirkkaaseen, jumalaiseen valoon. Kuului voimakas pamahdus, astraaliaivojen palautuessa takaisin Martin ruumiiseen ja mies heräsi omaan huutoonsa: -Gabriel, tule takaisin! - Irman mitta täyttyi viidentenätoista

päivänä Martin näystä. Irma Koppelberg haki ullakolta vanhan kolhiintuneen matkalaukkunsa, ja pakkasi sen säntilliseen tapaansa tarkoin ja tilaa säästäen. Kun laukku, jolla hän pääsisi alkuun äitinsä luona oli pakattu, hän marssi tomerasti Jorin huoneeseen ja pakkasi pojan vaatteet samanlaiseen, mutta kolme kertaa pienempään matkalaukkuun ja repun koulutarvikkeille. Huomaamattaan Irma viivytteli lähtönsä kanssa, mutta viimein oli todettava, että aika oli lähteä. Irma koputti Martin työhuoneen ovea ja huusi oven läpi: -Matti! Me lähdemme nyt äitini luokse! Kuulitko, otan pojan etkä näe häntä enää koskaan! Tämä uhkaus oli Irman itsensäkin mielestä hieman turhan raju, eihän hän sellaista tarkoittanut, mutta se oli se mitä tilanteessa vaadittiin, jotta Martin huomio saataisiin pois juomisesta ja mielenvikaisista puuhailuistaan, mitä ne ikinä olisivatkaan. Oven takaa kuului kolinaa ja sitten hiljaisuus. Sitten kuuluivat Martin askeleet hänen lähestyttyään ovea. Lukot ja salvat kilisivät ja kolisivat, kunnes ovi avautui ja Irma näki ennen niin rakkaan aviomiehensä. Matti oli kasvoiltaan turpea ja nukkumattoman näköinen, hänen hieman jo ohimoilta harmaantunut tumma tukkansa hapsotti sivuilta ja nuorena kaljuuntumaan alkaneen päälleen harvat, pitkät hiukset sojottivat kohti kattoa. Ruskeat housut ja liivi olivat nuhjaantuneet ja tahraiset. Valkoisen kauluspaidan hihat olivat kääritty ylös kyynärtaiteisiin. Hikiläikät näkyivät kainaloista, ja ne myös sieltä tuoksuivat. Matti hieman huojui ja oli selvästi tukevassa humalassa. -Ymmärrän rakas Irma, Matti tokaisi vaimolleen eikä sammaltanut lainkaan. Hetken he katselivat toisiaan silmiin, kunnes molemmat nyökkäsivät pikaisesti, kuin yhteisestä päätöksestä. Matti käänsi katseensa alas poikaansa Joriin ja laskeutui polviasentoon, yhteiselle tasolle. Hän otti poikaansa hellästi olkapäästä. Jori katsoi isäänsä kuin lumottuna, suurta sankariaan. -Poikani, kerron sinulle jotain, minkä toivottavasti painat mieleesi ja tulet ymmärtämään vanhempana. Käy koulusi, opiskele ahkerasti, tutki luontoa ja luonnontieteitä. Matematiikkaa, kemiaa ja fysiikkaa. Kuuntele musiikkia ja katsele maalauksia sekä veistoksia. Luo asioita omine käsinesi ja mielikuvituksesi voimin. Älä tyydy liian helppoihin vastauksiin, ja kysy aina miksi. Älä koskaan lopeta kyselemistä. Katsele tähtitaivasta, äläkä koskaan lakkaa haltioitumasta universumin ihmeistä. Mikäli emme näe enää toisiamme tässä tai toisissa maailmoissa, toivoisin että tutkisit sitä mitä jälkeeni tänne jätän. Ja mikäli mahdollista, jatkaisit työtäni. Sillä minä aion matkustaa kauas ja lähelle, sinne missä oli ja on, nyt ja aina. Matti halasi poikaansa rakastavasti ja poika halasi isäänsä, silmät suurina isänsä sanoista ja ihmeellisestä näystä, jonka näki isänsä takana: Maagisen laitteen, joka hehkui, sinisen sähköön, laitteen ympärillä aurana loimottelevan ja hennosti rätisevän. Irma ei kosmista kojetta koskaan nähnyt vaan odotti jo ulko-ovella ja hoputti poikaansa tulemaan, taksia ei odottaisi koko päivää. Matti nousi, pyyhkäisi silmäkulmaansa astuessaan takaisin työhuoneeseensa ja sulki oven perässään. Jori tuijotti hetken isän työhuoneen oven lohkeillutta puista pintaa, koski siihen, eikä säpsähtänyt saadessaan pienen sähköiskun jännittyneestä puusta. Poika katseli sormiaan, jotka hieman kihelmöivät, hymyili varovasti ja juoksi ulko-ovelle, missä äiti odotti. Poika sulki oven takanaan, mutta ei sydämessään. - Oli aika. Viidestoista yö saapui. Matti Koppelberg, insinööri, tiedemies ja piinkova alkoholisti käänteli massiivisessa humalatilassaan nuppeja kymppiin. Hän näppäili näppäimistöä ja vihreät hohtavat kirjaimet ja symbolit muodostuivat pienelle vastaanottimenruudulle. Koordinaatit oli aseteltu, reseptorit olivat käännetty kronologilaitteiston osmoosivaihteiston mukaisiksi. Reversiotyöntimet hän käänsi inversioon. Otti raakaa viinaa pitkin kulauksin. Aataminomina klunksahteli miehen niellessä kosmista polttoainetta. Laitteisto oli kalibroitu, enää tarvitsi Insinööri Koppelberg kalibroida oikealle värähtelytaajuudelle, ja se tapahtui vain ja ainoastaan tuolla jumalten juomalla, universumin välineellä, kosmisella moottoriöljyllä, joka voiteli Koppelbergin ja sai miehen värisemään oikein. Hän tunsu otsalohkossaan värinän, joka oli jo tutuksi tullut, tiede oli

nyt kohdallaan. Käsillä oli se hetki, jolloin Insinööri Koppelberg lakkaisi olemasta tavanomainen ydinvoimalaitosinsinööri. Martti Gideon Koppelbergistä tulisi tällä hetkellä uudisraivaaja, rajojen rikkoja, maailmojen kulkija. Tutkimusmatkailija, mies, joka astuisi tuntemattomaan, kuten entisaikojen suuret merenkävijät. Hänkin kävisi nyt merta, ikuista kosmista merta. Koppelberg väänsi vivusta ja työhuone välkkyi sinisenä, kirjahyllyt tärisivät ja lukuisat oppaat maailmankaikkeuden salaisuuksiin putoilivat lattialle kopsahdallen. Kuului pamahdus ja sininen valo kirkastui valkoiseksi, äänentaajuudet kohosivat ja ilma sähköistyi. Sitten oli vain hiljaisuus. Pieni savukiehkura leijaili laitteen sisällä. Ilmassa säilyi hento viinan tuoksu. Matkaaja oli lähtenyt.

Epilogi Insinööri Martti Koppelberg ilmiintyi keskelle kaunista ja moniväristä ympäristöä. Ympäristöä, joka koostui eksoottisista, värikkäistä kasveista ja merkillisestä arkkitehtuurista, suurista linjakkaista torneista ja lasipylväistä. Oli violettia, vihreää, sinistä ja punaista. Martti ei ollut koskaan nähnyt mitään sellaista, ei villeimmissä unelmissaan eikä science fiction- elokuvissa. Marttia vastassa oli tuttu humanoidi, hänen astraalioppaansa. Hän hymyili tuttua lempeää hymyään. Arcturiaanihumanoidin ympärillä oli monenkirjavaa joukkoa, oli humanoideja, mukana oli myös lajeja, jotka näyttivät liskoilta tai käärmeiltä, toiset näyttivät hyönteisiltä. Osa olennoista oli oransseja limakasoja, joiden sisällä hehkui pieniä valopisteitä, jotka vuoroin kirkastuivat ja vuoroin himmenivät, kuin hengityksen tahtiin. Näytti siltä kuin olisi kokoontunut valtaisa kattaus erilaisia ulkoavaruuden, todellisuuksien, maailmankaikkeuksien olentoja. Todellinen multiversumin kornukopia ylhäisiä, korkeampien sivilisaatioiden jäseniä. Martin astraaliopas avasi suutaan, puhui äänihuulia käyttäen, ei enää telepaattisesti kuten hän oli aikaisemmin keskustellut. Arcturiaani toivotti Martin tervetulleeksi ja esitteli hänet kaikille: -Eeeeeeeei viiittttuuuu jäbät, nyt tuli...nyt tuli vittu sellanen jäbä! Tää kaveri, tää vitun kaveri on ihan huikee! Tää on Linnunradan kovin jäbä dokaa! Nyt aletaan hei kaataan kunnolla!